

Cincizeci de umbre descătușate

Colecție coordonată de
Magdalena Mărculescu
Pascal Bruckner

Cincizeci de umbre descătușate

E L James

Volumul III din trilogia *Fifty Shades*

EROS COP

TREI

Traducere din engleză de
Laurențiu Dulman

Muğumiri

Lui Elizabeth de Vos, pentru informațiile cu privire la sistemul american de adopții.

Îi mulțumesc lui Maddie Blandino, pentru arta ei rafinată — o adevărată sursă de inspirație.

Le mulțumesc lui Pam și Gillian pentru cafeaua de sâmbătă dimineața și pentru că m-au readus cu picioarele pe pământ.

De asemenea, mulțumirile mele se îndreaptă spre echipa mea de redactori, Andrea, Shay și Janine: au fost mereu încântătoare, mi-au tolerat enervările cu răbdare, tărie sufletească și un puternic simț al umorului.

Și, nu în ultimul rând, Amandei și Editurii The Writer's Coffee Shop — mulțumesc!

Mulțumirile mele se îndreaptă către:

Niall, sprijinul meu solid;

Kathleen, pentru că îmi este prietenă, confidentă și consilier pe probleme tehnice — o adevărată cutie de rezonanță a sufletului meu;

Bec, pentru sprijin sufletesc;

Taylor (și el e consilier pe probleme tehnice), Susi, Pam și Nora, pentru că m-au ajutat să mă distrez de minune.

Pentru sfaturile și tactul lor, țin să le mulțumesc:

Doctoriței Raina Sluder, pentru ajutorul acordat în toate chestiunile medicale;

Annei Forlines, pentru consilierea cu privire la problemele financiare;

Fara mi Mamá con todo mi amor y gratitud¹
Și pentru iubitul meu tată
Tati, îmi e dor de tine în fiecare zi.

¹ În spaniolă, în original: „Pentru mama, cu toată dragostea și recunoștința”. (N.L.)

Prolog

Mami! Mami! Mami doarme pe podea. Doarme de mult timp. O pieptăn, intrucât știu că-i place. Dar nu se trezește. O scutur. Mami! Mă doare burtica. Mi-e foame. El nu e aici. Mi-e sete. În bucătărie, trag un scaun lângă chiuvetă și beau direct de la robinet. Apa îmi improașcă puloverul albastru. Mami încă doarme. Mami, trezește-te! Stă nemișcată. E rece. Îmi aduc pătura și o invelesc pe mami, apoi mă întind pe covorul verde și lipicios de lângă ea. Mami încă doarme. Am două mașinuțe de jucărie. Sunt pe podea, alături de mami. Cred că mami e bolnavă. Caut ceva de mâncare. Găsesc niște mazăre în frigider. Mănânc boabele pe îndelete. Îmi dau dureri de stomac. Dorm lângă mami. Mazărea s-a terminat. Mai e ceva în frigider. Miroase ciudat. O ling și mi se lipește limba de ea. O mănânc încet. Are un gust neplăcut. Beau niște apă. Mă joc cu mașinuțele, apoi mă culc lângă mami. Mami e atât de rece și nu se mai trezește. Ușa se trăneste de perete. O acopăr pe mami cu pătura. A venit. *Căcat!* strigă el. *Ce pula mea s-a întâmplat? Ah, curvă nenorocită. Căcat! Pizda mă-sii! Piei din ochii mei, căcat cu ochi.* Îmi dă un picior, și mă

lovesc cu capul de podea. Mă doare capul. A venit o doamnă polițistă. Nu, nu, nu. Nu mă atinge. Nu mă atinge. Nu mă atinge. Stau lângă mami. Nu. Nu te apropia de mine. Doamna polițistă dă pătura la o parte. Apoi mă ridică de jos. Țip. Mami! Mami! Vreau la mami! Cuvintele au dispărut. Nu mai pot pronunța cuvintele. Mami nu mă poate auzi. Nu mai am cuvinte.

— Christian! Christian! îl smulge vocea ei speriată din adâncul coșmarului, din adâncul disperării. Sunt aici. Sunt aici.

Christian se trezește, iar ea se apleacă deasupra lui, apucându-l de umeri și scuturându-l, cu chipul chinat de neliniște, cu ochii albaștri măriți și plini de lacrimi.

— Ana — vocea lui e o șoaptă, iar gura desfigurată de panică —, ești aici.

— Bineînțeles că sunt aici.

— Am avut un vis...

— Știu. Sunt aici. Sunt aici.

— Ana, îi murmură el numele — un talisman împotriva spaimii negre și sufocante care îi străbate trupul.

— Șșș... sunt aici, îl liniștește ea, apoi se ghemuiește în jurul lui, cuprinzându-l cu mâinile și picioarele ca într-un cocon, căldura ei pătrunzându-i trupul, alungând umbrele, alungând frica.

Ea e soarele, ea e lumina... ea e a lui.

— Te rog, să nu ne certăm, îi cere el cu glas răgușit, luând-o în brațe.

— Bine.

— Jurămintele. Fără supunere. Pot să fac asta. O să găsim o cale.

Vorbele i se desprind în grabă de pe buze, într-un amestec de ardoare, confuzie și neliniște.

— Da, o să găsim. Întotdeauna vom găsi o cale, șoptește ea, iar buzele i se lipeșc de ale lui, aducându-l înapoi în prezent.

Capitolul 1

Stau întinsă pe spate și ascult pe iPod mix-ul pe care mi l-a pregătit Christian și moșai în soarele după-amiezii târzii, amintindu-mi de cererea lui în căsătorie. Cererea de vis din adăpostul pentru bărci... Aproape că simt în nări mirosul florilor de câmp...

*

— Putem să ne căsătorim mâine? îmi murmură Christian la ureche.

Sunt întinsă pe pieptul lui, sub baldachinul de flori din adăpostul pentru bărci, copleșită de plăcere — tocmai am făcut dragoste.

— Hm.

— Asta e un da? întrebă el surprins, plin de speranță.

— Hm.

— Un nu?

— Hm.

Îi simt zâmbetul.

— Domnișoară Steele, ești incoerentă.

Zâmbesc și eu.

— Hm.

Izbucnește în râs și mă strânge în brațe cu putere, sărutându-mă pe creștet.

— Atunci mâine, în Las Vegas.

Ridic capul cu un aer somnoros.

— Nu cred că părinții mei or să fie foarte încântați.

Își plimbă degetele pe spatele meu gol, mângâindu-mă tandru.

— Ce vrei, Anastasia? Las Vegas? O nuntă mare, cu tot dichisul?

Spune-mi.

— Nu mare... Doar familia și prietenii.

Mă uit la el, emoționată de rugămintea mută care i se citește în ochii cenușii și scânteietori. *Ce vrea?*

— Bine, încuviințează el din cap. Unde?

Ridic din umeri.

Mă uit prin găurile umbrelei din iarbă-de-mare la cel mai albastru cer — un albastru de vară, un albastru mediteranean — și scot un oftat de mulțumire. Soțul meu — soțul meu frumos și sexy, cu bustul gol și pantalonii scurți făcuți dintr-o pereche de blugi — citește o carte care prezice prăbușirea sistemului bancar occidental. Din câte îmi pot da seama, se citește pe nerăsuflăte. Nu l-am văzut niciodată stând atât de liniștit. Seamănă mai mult cu un student decât cu un CEO al unuia dintre cele mai mari companii private din Statele Unite.

Suntem în ultima parte a lunii de miere și lenevim sub soarele de după-amiază pe plaja Beach Plaza Monte Carlo din Monaco, deși nu stăm în acest hotel. Deschid ochii și mă uit la iahtul *Fair Lady*, care e ancorat în port. Bineînțeles că suntem cazați la bordul unui iaht de lux. Construit în 1928, plutește maiestuos pe mare, regina tuturor iahturilor din port. Seamănă cu o jucărie cu motor. Christian îl adoră — cred că e tentat să-l cumpere. Băieții și jucăriile lor...

— Am putea s-o facem aici? întrebă el ezitant.
 — Acasă la părinții tăi? Nu i-ar deranja?
 Pufnește.
 — Mama ar fi în al nouălea cer.
 — Bine, atunci o facem aici. Sunt sigur că mamei și tatei o să le convină.
 Mă mângâie pe păr. Oare aş putea fi mai fericită de-atât?
 — Deci am stabilit locul. Acum, data.
 — Cred că ar fi bine s-o întreb pe mama ta mai întâi.
 — Hm, zâmbește el. Dar n-o să fie mai târziu de o lună. Te vreau prea mult ca să mai aştept.
 — Christian, mă ai deja. Mă ai de ceva vreme. Dar bine — o facem peste o lună.
 Îl sărut pe piept — un sărut delicat și cast —, apoi îi zâmbesc.

*

— Ai să te arzi, îmi șoptește Christian la ureche, trezindu-mă din moțaială.
 — Ard doar pentru tine, răspund eu cu cel mai dulce zâmbet de care sunt în stare.
 Soarele după-amiezii târziu și-a schimbat poziția, iar acum sunt scaldată în razele sale. Surâde și, cu o singură mișcare rapidă, mă trage sub umbrelă.
 — Pleacă din soarele mediteranean, doamnă Grey.
 — Mulțumesc pentru altruism, domnule Grey.
 — Cu plăcere, doamnă Grey. Și nu sunt deloc altruist. Dacă te arzi, n-am să te mai pot atinge.
 Ridică o sprânceană, cu bucurie în ochi, și simt că-mi crește inima.
 — Dar presupun că știi asta și doar îți râzi de mine.
 — Aș face eu una ca asta? pufnesc, mimând un aer inocent.
 — Da, ai face una ca asta și chiar o faci. Deseori. E unul dintre multele lucruri care îmi plac la tine.

Se apleacă și mă sărută, mușcându-mi jucăuș buza de jos.
 — Speram că o să mă mai ungi cu loțiune de bronzat, îmi țugui eu buzele.
 — Doamnă Grey, e o muncă murdară... dar e o ofertă pe care n-o pot refuza. Ridică-te în capul oaselor, îmi poruncește el cu glas răgușit.
 Fac ce-mi cere, iar el începe să mă ungă cu mișcări lente și meticuloase ale degetelor sale suple și puternice.
 — Chiar ești foarte frumoasă. Sunt un bărbat norocos, murmură, în timp ce degetele lui mi se plimbă pe deasupra sânilor, întinzând loțiunea.
 — Da, ești norocos, domnule Grey. îi răspund, uiiându-mă la el sfios, pe sub gene.
 — Ești întruchiparea modestiei, doamnă Grey. Întoarce-te, vreau să te ungi pe spate.
 Zâmbind, mă întorc cu spatele, iar el îmi desface sutienul de la exorbitantul meu costum de baie.
 — Cum te-ai simți dacă aş face plajă fără sutien, la fel ca alte femei din jurul nostru? îl întreb.
 — Aș fi nemulțumit, spune el fără ezitare. Nu-mi place nici că acum ești îmbrăcată atât de sumar, adaugă, apoi se apleacă și îmi șoptește la ureche: Nu-ți forța norocul.
 — E o provocare, domnule Grey?
 — Nu. E o afirmație, doamnă Grey.
 Oțez și clatin din cap. *Oh, Christian... iubitul meu posesiv, gelos și marciac al controlului.*
 După ce termină, îmi dă o palmă peste fund.
 — Gata, domnișorică.
 BlackBerry-ul lui omniprezent și hiperactiv bâzâie. Mă încrunt, iar el zâmbește superior.
 — Ești doar pentru ochii mei, doamnă Grey, ridică jucăuș dintr-o sprânceană, în chip de avertisment, apoi îmi dă încă o palmă peste fund și se întinde pe șezlong să vorbească la telefon.

Zeița mea intimă începe să toarcă. Poate că în seara asta o să facem un număr de striptease doar pentru ochii lui. Zeița zâmbește cu un aer superior, ridicând o sprânceană. Surâd în sinea mea și mă cufund iarăși în moșiala de după-amiază.

— *Mam'selle? Un Perrier pour moi, un coca-cola light pour ma femme, s'il vous plait. Et quelque chose a manger... laissez-moi voir la carte.*²

Hm... Vorbirea fluentă a lui Christian în franceză mă trezește. Genele îmi flutură în lumina soarelui și îl văd pe Christian uitându-se la mine, în timp ce o tânără în uniformă se îndepărtează de noi, cu tava în dreptul umărului și cu coada ci blondă legănându-se provocator.

— Ți-e sete? mă întreabă el.

— Da, băigui eu somnoroasă.

— Aș putea să mă uit la tine o zi întreagă. Obosită?

Mă înroșesc.

— N-am dormit suficient noaptea trecută.

— Nică eu, surâde el.

Punc BlackBerry-ul pe șezlong și se ridică în picioare. Șortul îi atârnă pe coapse, dându-i la iveală slipul. Își dă jos șortul și șlapii, iar eu îmi pierd șirul gândurilor.

— Hai să înotăm, îmi întinde el mâna, iar eu mă uit la el cu un aer dezorientat. Vrei să înoți? mă întreabă, înclinând capul într-o parte cu un aer amuzat.

Văzând că nu-i răspund, clatină ușor din cap.

— Cred că ai nevoie de ceva care să te trezească.

Brusc, sarc lângă mine și mă ia în brațe, iar eu scot un țipăt, fiind mai mult surprinsă decât alarmată.

— Christian, lasă-mă jos! strig.

— Doar în mare, iubito, râde el.

Câțiva turiști de pe plajă ne urmăresc cu acel dezinteres surprins care, acum îmi dau seama, e atât de tipic franțuzesc, în timp ce Christian mă duce răsând în mare.

Mă agăț de gâtul lui.

— N-ai să faci asta! spun cu sufletul la gură, încercând să-mi înăbuș chicotitul.

Zâmbește superior.

— Oh, Ana, iubita mea, n-ai învățat nimic în scurta perioadă de când ne cunoaștem?

Mă sărută, iar eu profit de ocazie și îmi înfig mâinile în părul lui, sărutându-l și invadându-i gura cu limba. Inspiră adânc și se dă în spate, cu ochi împăienjeniți, dar precauți.

— Ți cunosc jocul, șoptește, apoi se scufundă ușor în apa rece și limpede, luându-mă cu el în timp ce buzele i se lipesc încă o dată de ale mele.

Mă înfășor în jurul soțului meu și uit imediat de răceala Mediteranei.

— Am crezut că vrei să înoți, îi șoptesc eu pe buze.

— Ai reușit să mă distragi, îmi răspunde, mușcându-mi ușor buza de jos. Dar nu cred că vreau ca oamenii decenti din Monte Carlo să-mi vadă soția în chinurile pasiunii.

Îmi plimb dinții pe mandibula lui, simțindu-i pe limbă perii gădilicioși, fără să-mi pese nici cât negru sub unghie de oamenii decenti din Monte Carlo.

— Ana, geme el.

Își înfășoară coada mea în jurul încheieturii mâinii și trage ușor, dându-mi capul pe spate și expunându-mi gâtul, apoi îmi presară sărutări de la ureche până la claviculă.

— Să te duc mai departe în mare? șoptește el.

— Da, murmur eu.

Christian merge mai departe, uitându-se la mine cu ochi calzi, jinduitori și, în același timp, amuzați.

² În franceză, în original: „Domnișoară! Un Perrier pentru mine și o coca-cola light pentru soția mea, vă rog. Și ceva de mâncare... aduceți-mi meniul”. (N.T.)

— Doamnă Grey, ești nesățioasă și atât de nerușinată. Ce fel de monstru am creat?

— Un monstru potrivit pentru tine. Ai vrea să fiu altfel?

— Te vreau oricum, știi bine. Dar nu acum. Nu în public, adaugă el, făcând semn cu capul spre plajă.

Cum?

Într-adevăr, câțiva oameni de pe plajă și-au abandonat indifeerența, iar acum ne urmăresc cu interes. Dintr-odată, Christian mă ia de după mijloc și mă aruncă în aer, lăsându-mă să cad în apă și să mă scufund sub valuri, până la nisipul moale. Ies la suprafață tușind, scuișând și chicotind.

— Christian! îl dojenesc eu cu un aer încruntat.

Credeam că o să facem dragoste în mare... și o să bifăm încă o premieră. Christian își mușcă buza de jos, încercând să-și înăbușe amuzamentul. Îl stropesc, și mă stropește și el imediat.

— Avem toată noaptea la dispoziție, spune el, rânjind prosteste. Pe curând, iubito.

Se scufundă și iese la suprafață un metru mai încolo, iar apoi, înotând un craul cursiv și grațios, se îndepărtează de țarm și de mine.

Of! Jucăușul și provocatorul Cincizeci de Umbre! Duc mâna streașină la ochi și îl urmăresc îndepărtându-se. Ce mult îi place să mă ațâțe... ce-aș putea face să-l aduc înapoi? În timp ce înot spre țarm, mă gândesc ce soluții am. Când ajung la șezlonguri, băuturile sunt deja acolo, și iau o gură de cola. Christian e o mică pată în larg.

Hm... Mă întind pe burtă, duc mâinile la spate, îmi desfac suti-enul și îl arunc nonșalant pe șezlongul lui Christian. Așa... să vezi cât de nerușinată pot fi, domnule Grey. Să vedem ce o să faci. Închid ochii și las soarele să-mi încălzească pielea... să-mi încălzească oasele, și simt cum mă moleșesc sub razele sale, în timp ce gândurile îmi zboară la ziua nunții.

*